

Hiszek a halál legyőzőjében

Időpont: Húsvét, 1966. március 18. [Helyszín: Győr-Öregtemplom]

Alapige: Jel. 1:18.

És [én vagyok] az Élő; pedig halott valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.

Ez az Ige első hallásra is mondanivalójánál fogva a súlyos és nehéz Igék közé tartozik, mert hangzása és tartalma szerint is azok közé tartozik, melyekben Jézus önmagáról beszél. Olyan keveset beszél Ő önmagáról és akkor is mindig csak érettünk beszél. Tanítása fontos önkijelentés, amelynek súlyát növeli, hogy ezt kedves tanítványához, Jánoshoz intézi. Tehát a megdicsőült Jézus mondja ezt önmagáról, hogy Ő

1./ legyőzte a halált!

Mit mond Jézus önmagáról? Azt mondja: Ő legyőzte a halált! Úgy mutatja be magát, mint győző vitézt. Élettapasztalatunk meg ennek pont az ellenkezőjét mondja: a halál mindenkit legyőz! Erről beszélnek temetők, kórházak és minden otthoni betegágy. Az orvosoknak emberi tudománya hiába harcol ellene, hiábavaló cselekvés. Ideig-óráig meg tudja hosszabbítani az emberi életet, de a halált kiirtani és az emberi életet az ő tudományukkal örökkévalóvá tenni képtelenség. Még Jézus által feltámasztott halottak is újra meghaltak. Mi igen sokszor arra gondolunk, hogy Jézusnak hatalma van a halott feltámasztására. Gondoljunk csak bibliai történetekre, benne három példára, mely meg van örökítve. Jairus leánya, a naini ifjú és Lázár feltámasztása. Tehát Jézusnak van hatalma a halottat életre támasztani, de azért e feltámasztott halottaknak is egyszer mégis meg kellett halniuk.

Így van ez nemcsak bibliai történetekben, hanem így van megírva az egyháztörténelemben is. Tudunk olyan esetekről, hogy papok, keresztyén vértanúk legyőzték a halál félelmét, ez a legnagyobb győzelem az ember számára, de ők is meghaltak. És akármennyire furcsán hangzik is, mégis úgy van, hogy ez alól még Jézus sem volt kivétel. Legyőzte a halált mások életében, de maga is meghalt a kereszten. Mert minden embernek, neki is meg kellett halnia. Nem azért, mert Isten mulandónak teremtette az embert, s mint embernek, neki is meg kellett halnia. Isten az embert örökkévalónak teremtette, de az ember maga tette a halált élete felett uralkodóvá. Az emberi sors halál, mert a bűnnek zsoldja a halál. Ha volna olyan ember, akinek nem volna bűne, örökké élne. De a bűn zsoldja halál, mely minden embernek sorsa, "mert mindenkinek vétkeznek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül". Jézus is

a bűn miatt halt meg, de nem a maga, a mi bűneink miatt halt meg. Az emberi halál és az Ő halála között óriási különbség van. Az ember saját, Jézus a mi bűneinkért, ártatlanul halt meg a kereszten.

Jézusnak sem volt könnyű meghalni. A golgotai kereszten véres verítéket izzadt és mennyit kellett szenvednie a kereszten, míg elmondta a hatalmas szót: elvégeztetett! De akármilyen nagy nyomorúságot is jelentett számára a halál, mégis feltámadt és él örökké, és nemcsak Ő támadott fel, hanem Vele együtt mi is feltámadunk, élünk. Ő nem csak a halál borzalmaival győzte le, s tette számunkra lehetővé, hogy úgy merjünk énekelni: "Nincs már szívem félelmére, nézni sírom fenekére." Ő a halált is legyőzte! Ahogy Ő János apostolnak Patmosz szigetén a Jelenések könyve 12 tanúsága szerint maga beszél, hogy Ő örökké él, azt is mondotta, én élek, én vagyok az első és utolsó, s velem együtt ti is éltok.

Testvérem! Nem tudom, hogy mindabból, amit eddig elmondtam, amiről megpróbáltam nagyon világosan és egyszerűen beszélni, hogy megértsd, látod-e azt, amit Isten Szentleke velünk meg akar láttatni, mert az Ige arról beszél, hogy meghalni, megsemmisülni e világon elpusztulás értelmében lehetetlen. Mindnyájan születünk, de mindnyájan élünk is. Az más kérdés, hogy egyikünk él Jézussal, az Ő váltságahalála által, az Ő érdeméért Istennel az örökkévalóság boldogságában, a másik pedig gyöttrődik az örökkévalóság kínjában, Krisztus nélküli sorsban. Jézus tehát legyőzte a halált.

2./ Jézus legyőzte a poklot!

Az apostol ezen kívül még arra is rá akarja irányítani figyelmünket, hogy Jézus nemcsak a halált győzte le, hanem a poklot is. Hiszen a halál tulajdonképpen nem önmagában borzasztó, a haldoklás borzalmasabb. A halál csak azért borzasztó, mert a halálban benne van a pokol is. Ha a halál után számunkra az üdvösség jön, akkor a halál boldog kapunyitás, mely üdvösségre vezet. De ha a halál Krisztus nélkül talál engem, akkor ajtó nyílik előttem és ajtó zárul mögöttem, mert a pokol zárt hely, melyből nincs szabadulás. Ennek a kárhozatnak és pokolnak kulcsai nem nálam vannak. Hallgasd csak, mit mond Jézus? Én az élő, pedig halott valék, és íme élek örökkön-örökké. Ámen. Az ember számára olyan nehezen elfogadhatónak, hihetetlennek ható állítást Jézus ámennel pecsételi meg, ami annyit jelent: így van, így igaz. S így folytatja a mondatot: "... én nálam vannak a pokolnak és kárhozatnak kulcsai." Tehát a pokol belülről zárt hely. Innen szabadulás nincs. Mi tudjuk, az ember nagyon nehezen tud ebbe beletörödni. Megpróbálja különféle tanításokkal enyhíteni a kárhozat borzalmát és olyan holt cselekedetekről beszél, melyeket az élők halottak nevében cselekedni tudnak, s ezzel meg tudják rövidíteni számunkra az örök kárhozat gyötrelmét. Ez mind csak emberi próbálkozás.

Emberi önvigasztalás. A halálból és pokolból nincs szabadulás. Az Ige világosan mondja. Sokan voltak e világon, s nem csak tévtanítók, hanem az egyház komoly teológusai is, akik minél jobban közeledtek a halálhoz, minél jobban megöregedtek, annál jobban próbálkoztak belekapaszkodni szentírási helyek félremagyarázható kijelentéseibe, s aztán arról beszéltek, vigasztalva magukat: Egyszer mégiscsak mindenki üdvözülni fog!

Testvéreim! Ez nem kijelentés. Ez csak emberi önvigasztalás, melynek nincs semmi igazság fundamentuma. Akár tetszik, akár nem, tény az: van kárhozat és van pokol, honnét nincs szabadulás! A világ életében csak egyszer volt az, hogy Jézus úgy győzte le a poklot és halált, hogy többé az meg nem ismétlődhet. Megnyílt a pokolból való szabadulás. Péter apostol levelében szól arról, mikor azt mondja: Jézus Krisztus halála, a kereszten való helyettes elégtétele árát, az Istentől való elszakadást is elszenvedte és lement a pokolba, s ott hirdette a bezárt lelkeknek a váltság evangéliumát. Isten az Ő igazságát akarta megmutatni, mikor Jézus előtt meghalt embereknek első és utolsó szabadulási alkalmat adott. Hogy ott Jézus mit mondott, mennyire világosította meg őket a váltság titka felől és mennyire győzte meg őket, az nincs feljegyezve. Azt sem tudjuk, hányan voltak azok, akik ott hitre jutottak és átmentek a halálból és életre kerültek. A mi emberi okoskodásunk és gondolatunk szerint csak úgy tudjuk elképzelni, hogy Jézus Krisztusnak az örök kárhozatban való megjelenése, a bűnből és kárhozatból való szabadulás hirdetése miatt olyan nagy öröm lehetett ott, hogy talán még a pokol is kiürült és csak az ördögök maradtak ott! Ezt nem tudjuk. De az tény, hogy azóta is, kétezer esztendőn keresztül, Krisztus váltsága óta hirdettetett a kegyelem, a pokol és kárhozatból való szabadulás egyetlen lehetősége Krisztusban, és embermilliók kárhoznak el veszedelemre saját józan belátásuk dacára is.

Ez nem az üdvözítő titkok közé tartozik. Erről nem beszél soha többé az írás. Csak azt mondja, hogy Jézusnak van hatalma élőket is a pokolból kiszabadítani. A meghaltaknak azonban csak egyszer volt erre lehetőségük.

Nem tudom, repes-e, buzog-e szívedben a kibeszélhetetlen hála azért, hogy mi mindent megcsinált Jézus, és csinál értünk ma is Jézus, hogy a pokol kapuja ne zárulhasson be mögöttünk, hanem a mennyek kapuja nyíljék meg előttünk, mert a pokolból nincs többé szabadulás. Csak egyszer volt, többé nem lesz!

De ennek az egyszernek is igen nagy ára volt. Jézus legyőzte a halált és a poklot, de úgy, hogy Ő odament helyettünk, mikor a kereszten így kiáltott fel: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!" – akkor került a pokol mélyére. Mert ott a pokol, ahol nincs Isten, és sehol sincs pokol, ahol Isten van! Az Istentől való elhagyatottság állapota az, amit Jézus értünk a kereszten elszenvedett ártatlanul. Ez adta ajkára a szomjúhozom szót is. Körülötte a nagy tömeg

gúnyolása és csúfolása, kínjai között nem a testi és lelki kín volt a legnagyobb, melyet el kellett szenvednie, mert Jézus mindent elbír, amíg Isten Vele volt, csak mikor Isten elhagyta, akkor zuhant alá a pokol legmélyebb fenekére a kereszten.

Úgy győzte le a halált és poklot, hogy odament helyettünk. Ennek jele: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!" És utána a "szomjúhozom"! Alászállt a poklokra. Halála után is járt a pokolban, de akkor már, mint szabadító. Ekkor adott alkalmat az előtte elhunytaknak. Ma is úgy akar megjelenni a számunkra, mint aki énértem és helyettem szállt alá poklokra, hogy döntsünk mellette, vagy ellene.

3./ Mindez ma is valóság!

Én nem tudom, vajon megdöbbsz-e az az üzenet, amit elmondottam, te mit láatsz?... Ugye nem elvont teológiát Istenről és dolgairól, emberi elképzelést, ami számodra és számomra nem időszerű? Időszerű, mert ez Istenről és emberről szóló bibliai kijelentés, amely számunkra is döntő és időszerű jelentőségű lehet. Mondd: vajon mindez ma is időszerű és döntő jelentőségű tény számunkra?... Az Ige kijelentése nem eljövételéről és nem meséről szól, egy történelmi eseményről, valóság ez. Nem múlt időben beszél az Ige, de jelen időben, mert ami az idők folyamán is megtörténhetett velem és veled is, az ma is megtörténhet.

A felolvasott Ige a legszorosabb kapcsolatban van az apostoli hitvallással, melyben valljuk, hogy Jézus Krisztus "szállt alá poklokra", és valljuk, hogy hiszünk a "bűnök bocsánatában, a testnek feltámadásában és az örök életben." Minden vasárnap vallást teszel erről, legalábbis szeretném hinni, hogy vallást teszel és itt vagy; most azonban Ő kérdezi tőled, ember: hiszed-e mindazt, amit minden vasárnap a Hiszekegyben hallasz?... Hiszed-e, hogy van kárhozat, Istentől való örök elszakadás lehetősége, örök gyötrelm és kín, amiből neked nincs szabadulás, de van Jézus Krisztus, aki szállt alá a poklokra és aki legyőzte a halált és a poklot és engem is.

Ennek az igehirdetésnek címéül azt kaptuk: Hiszel-e a halál legyőzőjében? Nem elég, ha tudod, ki győzte le. Nem elég, ha te ezekről a kérdésekről a teológia álláspontját tudod és ismered, a Bibliának ezekre vonatkozó helyeit fel tudod lapozni és olvasod is, talán még el is tudod magyarázni másoknak, a kérdés mégis az: Hiszel-e a halál legyőzőjében?... Erre a kérdésre már itt, életedben felelned kell. Órizzen meg Isten attól, hogy csak az Ő ítélszéke előtt álljunk meg és találkozzunk majd ezzel a kérdéssel, mert akkor már akármit mondok, az Úr reám üti a hitlenség pecsétjét, s akkor nyílik a pokol kapuja és bezárul mögöttem örökre. És ami akkor bezárul utánam, az többé ki nem nyílik, onnét többé nincs szabadulás! Ámen.